

Співають, танцюють, грають «Сіверські клейноди»

Ось уже друге десятиліття радує глядачів Академічний ансамбль пісні і танцю «Сіверські клейноди» обласного філармонійного центру (художній керівник та головний диригент — заслужений діяч мистецтв України Сергій Вовк). Родзинкою їхнього репертуару є фольклор Чернігово-Сіверської землі, який вони збирають та показують на сцені.

Ці фото зроблені під час виступу ансамблю в червні в Батурині на козацькому святі.

Благодійність у дії

26 липня у Home Cafe «El CAD» відбувся літературно-музичний вечір «Музика. Слова. Почуття». Вероніка Нерло (письменниця, авторка книги «Обнаженая Вселенная») і Григорій Попович (композитор, імпровізатор) занурили присутніх у світ своєї творчості — у світ глибоких думок, цікавих образів письменниці та чарівних звуків фортепіано.

Цього разу творча інтелігенція Чернігова та Києва об'єдналася заради благодійності. Учасники Чернігівського клубу «Soroptimist International» і його президент Валентина Маленівська вирішили 30% від зібраних коштів виділити на поповнення фонду обласної бібліотеки ім. В. Короленка, який постраждав від сильної зливи.

Інна Аліференко, директор бібліотеки, згадала про подвижників української культури. Наприклад, Марія Заньковецька, Микола Лисенко та інші давали благодійні концерти для збору коштів на закупівлю книг для читачів нашої бібліотеки.

Художники чотирьох країн — на новому туристичному маршруті по Гомельщині та Чернігівщині

Двотижневий міжнародний пленер художників із Білорусі, України, Латвії та Польщі пройшов містами та музеями Гомельської і Чернігівської областей.

У перший тиждень у Білорусі художники відвідали Гомель, Ветку, Річицю та Лоїв. Узяли участь в екскурсіях, оглянули експозиції музеїв. Від 8 до 14 серпня художники були в нашій області — оглянули пам'ятки Чернігова, Любеча, Седнева, Козельця, Остра, відвідали музеї. В обох областях робили замальовки музейних експонатів та архітектурних пам'яток.

Роботи, створені під час пленеру, складуть виставковий фонд проекту «Від партнерства місцевих музеїв до широкого транскордонного культурного співробітництва». Виставка восени 2018 р. буде представлена в 6 музеях Гомельської та Чернігівської областей. Також твори художників будуть використані для ілюстрацій довідника-путівника з історії та культури областей.

Виставка картин Романа Найдьона

У читальній залі Чернігівської обласної бібліотеки ім. Короленка відкрилася виставка картин «Симфонія пейзажу» чернігівця, члена Національної спілки художників України Романа Найдьона. Роман народився 5 травня 1983 року в Чернігові. Активно бере участь у художніх виставках.

На виставці експонуються 12 поетичних краєвидів.

У Качанівці знімали частину історичного серіалу

На території заповідника «Качанівка» в Ічнянському районі телеканал СТБ вів зйомки серіалу українського виробництва «Крипачка». У зйомках брали участь відомі актори Ольга Сумська, Олеся Жураківська, Станіслав Боклан. Події фільму відбуваються в Україні в 19 столітті.

Українські сатира й гумор

Правила вихідного дня

Ніч після п'ятничного вечора називають у народі суботою.

Якщо ви прокинулись суботнім ранком, переконайтеся, що нині не понеділок, зробивши контрольний дзвінок начальнику.

Вмикай перфоратор о восьмій ранку і починай робити ремонт.

Виходь із дому тільки в разі крайньої потреби — купити ще пива.

Які б не були плани в дружини, у неділю — вечір футболу.

Не забудь виключити будильник!

Вихідним вважається будь-який день, коли шеф не на роботі.

Субота чи неділя, проведена в тещі, не вважається вихідним днем.

До вихідних треба готуватися заздалегідь, бажано з понеділка.

Суботу проспи цілий день сам, неділю розділи з другом, а понеділок віддай ворогу.

Правила користування метро

На ескалаторі заборонено перевозити багаж у мізках.

Якщо хтось горлає пісню у вагоні й поступово до вас наближається, почніть танцювати йому назустріч: це спантеличить жебрака.

Не поступайтеся жодним місцем у метро!

При виході з вагону «не забувайте родної речі».

У метро заборонено перевозити дітей на мотоциклах.

Не намагайтеся передати водієві за проїзд з останнього вагону.

Після користування метрополітенем не забудьте вийти з вагонів.

Тільки в метро в годину пік можливі близькі контакти третього ступеня.

Іноді секс у метро відбувається незалежно від того, хочеш ти чи ні.

Не притуляйтесь, не шморгайте, не смердьте, не торгуйте, не штовхайте ближнього, не читайте газету в розгорнутому вигляді, не залишайте свої речі, не залишайте будь-які речі, не тупіть — основні заповіді Метронгілья.

У метро можна не компостувати жетони.

Пасажири, відпустіть, будь ласка, двері, не чекайте, коли вам про це скаже робот!

У житті кожного пасажера бувають моменти, коли він відчуває, що дійшов до краю своєї платформи.

І то насправді ніяка не жопа висить на стіні станції метро «Петрівка».

Купуючи газету в метро, ти наближаєш мрію якогось корупціонера купити собі «Бентлі».

Зайшов у вагон — врубай в навушниках «музон».

Перехід на станцію метро «Золоті ворота» буде закрито назавжди, щоб подавилися.

Український Щитоносець

Валентина Мастерова: «Коли я писала «Сучу дочку», мені було неймовірно важко»

У Чернігівській центральній міській бібліотеці імені М. Коцюбинського відбулася творча зустріч із журналісткою, відомою письменницею Валентиною Мастервою.

Валентина Миколаївна народилася 1957 року в уже зниклому селі Сивки Чернігівського району. Закінчила Михайло-Коцюбинську середню школу, потім радіомеханічне училище в Чернігові. Працювала в різних напрямках, жила в Мені та Чернігові.

Вона завжди відчувала бажання писати, тому вступила на факультет журналістики Київського державного університету імені Т. Шевченка та з відзнакою закінчила його в 1987 році.

Опісля працювала завідувачем відділу Менської райгазети, власником обласної газети «Гарт», а до 2013 року — редактором Чернігівської райгазети «Наш край».

7 років тому Валентина Мастерова переїхала в село Красилівка Козелецького району, де мешкає і творить донині.

Із-під пера письменниці вийшли такі вже дуже відомі книги: «Так плакало дерево» (оповідання, 1992 р.), «Крила» (оповідання, етюди, 1999 р.), «Суча дочка» (роман, 2003 р.), «Смарагд» (роман, 2005 р.), «Мавра» (повість, 2009 р.).

1991 рік — переможниця міжнародного літературного конкурсу «Гра-

нослов». 1997 — переможниця всеукраїнського літературного конкурсу «У свічаді слова». Лауреат премій імені Василя Стуса, «Благовіст», обласної премії імені Михайла Коцюбинського.

Ось відповіді на запитання читачів на цій зустрічі.

— Як перейшли на велику прозу?

— Десь у 90-х я поїхала на з'їзд Спілки письменників у Київ. По телевізору тоді йшов серіал «Просто Марія». Старші письменники ображалися, що люди почали сміятися дивитися, читати дешеві еротичні романи, а на їхні книжки ніхто не звертає уваги. Народ був голодний на сміття, бо такої легкої літератури ми не мали. Юрій Мушкетик зі сцени тоді сказав: «Так напишіть і ви свою «Марію», і нехай вас читають».

Я приїхала додому й задумалася: про що б написати? Почала щось легке. Але потім роботу припинила, бо зрозуміла, що не здатна писати несерйозне. Вирішила збирати матеріал — молитви, замовляння. Іздила по знахарях. Згадала бабу Ганну. Так поступово народилася «Суча дочка». Три роки написаний текст лежав у столі. Боялася комусь показати.

— Ваш роман «Суча дочка» якось пов'язаний із Вашим життям?

— Так, він наповнений автобіографічний, у мене теж є донька Марія, яка народилася 4 серпня. І була особиста драма. Я вам чесно зізна-

юся: коли я писала цей роман, мені було неймовірно важко. Я була на межі самогубства. І не знаю до цього часу, хто кого врятував — мій біль «Сучу дочку» чи «Суча дочка» — мене.

У романі розповідається про долю жінки, яку чоловік покинув із дітьми. Героїню в чужому селі бере на квартиру баба-знахарка Партизанка та згодом передає свої знання. Цей образ я змалювала з бабиної подруги Ганни, яка жила за 4 кілометри від нашого села, через ліс, та не раз шептала мене. Коли мені було 17 років, мати мене привела до неї. Баба Ганна якось сказала: «Ця дитина або перевершить мене, або дуже страждатиме, якщо я не передам їй силу». У ніч смерті мене звала. Якщо й дана мені природна сила, я не реалізувала її і не вчилася тому. Крім «Отче наш» і «Богородиця», нічого не знаю.

— Ваші книжки легко читаються. Як працюєте над своїми творами?

— Я не працюю паралельно над двома чи трьома творами. Закінчую один, тоді приступаю до іншого. Завжди вголос промовляю слова своїх героїв. Коли чую, що воно звучить неприродно, — брехня, ця баба так не скаже.

Почала писати історичний роман, де важливе питання мови. Читач повинен розуміти, у який час, у якій місцевості відбуваються події. А це передається мовою. Я цілих 2 роки, можна сказати, не виходила

з бібліотеки ім. Короленка, вивчаючи історичні факти, події, мову того часу та інше.

— Розкажіть про «Смарагд».

— У «Смарагді» зібрані всі мої душевні протиріччя. Я не можу знайти виправдання та розуміння, наприклад, на питання «Чому вмирають діти? Чому стільки болю?» Багато чого душа не сприймає. Тому народився такий твір. Хто герой? Данило, який шукає, кидається, не знаходить, робить помилки, чи Юрій, який сприймає життя таким, яке воно є? Людина сама обирає дорогу в житті чи може пройти лише тими шляхами, якими їй судилося?

— Ваші односельці знають, що поруч живе відомий письменник?

— Спочатку я не казала, а вони не питали. Потім побачили, що я — звичайна людина, займаюсь садом і городом, що в мене великі парники стоять. Почали спілкуватися про господарство, обмінюватися розсадою. Тепер я своя в селі.